

nároky proti bývalému Rakousku, jež mírová smlouva neupravuje, zejména tedy za nároky soukromoprávní, jako jest nárok stěžovatelův, než nicméně jest podotknouti, že citované předpisy mírové smlouvy (čl. 189 písm. b) a čl. 208) připisují je na úhradu reparačních platů Rakouska uvedených v čl. 177, což jsou platy na škody válečné, a nemohou tedy žádným způsobem tomuto účelu býti odnímány a soukromoprávní exekucí pro věřitele neválečných soukromoprávních pohledávek býti zabavovány, takže, i kdyby stěžovatel se svou konstrukcí, že platy čl. 208 smlouvy mají plynouti do aktiv likvidační podstaty bývalého Rakouska, měl pravdu, neměl by právo sáhnouti na ně k úhradě své neválečné náhradní pohledávky. Ovšem že odpadají i další otázky, jimiž se stížnost proti napadenému usnesení zabývá, zda reparační komise je zástupcem poddlužnických států a jakými normami (zákony) jest vázána. Není-li jmění, na něž vymáhající strana chce sáhnouti, majetkem jejího dlužníka, bývalého Rakouska, nemůže exekuce podle shora uvedených předpisů exek. řádu býti povolena, a jest i v tom kuse stížnost na omylu, majíc za to, že se tato otázka při rozhodování o exekučním návrhu (o povolování exekuce) řešiti nemá, nýbrž že by na ni došlo teprve, kdyby a až by reparační komise prohlásila, že žádost za výplatu odmítá. Lze tu dokonce doložiti, že nejen nelze povolit exekuci na jmění nedluhující osoby třetí, nýbrž ani na jmění dlužníkovu, když exekuce jest nepřípustná, již by tu, jak ukázáno, byla, i kdyby předmět exekuce dlužníku náležel: neboť § 39 čís. 2 ex. ř. dovoluje, když byla nepřípustnost přehlédnuta, i exekuci pravoplatně už povolenou zrušiti, když se přijde na nepřípustnost, a to nejen na návrh, nýbrž i z úřadu (§ 39 druhý odstavec ex. ř.), takže, je-li nepřípustnost zřejmá již z návrhu, nesmí se exekuce povolit a, povolí-li se přes to, bude míti úspěch stížnost do toho podaná, jak jí i § 295 druhý odstavec ex. ř. jako aplikaci všeobecné zásady ještě výslovně vyhrazuje.

Čís. 9206.

Výpověď z nájmu jest považovati za žalobu.

Právo dáti nájemníku výpověď v obvyklých výpovědních lhůtách anebo podle nájemní smlouvy přísluší za vnucené správy i majiteli domu, děje-li se tak za souhlasu vnuceného správce v zájmu vnucené správy. Lhostejno, že souhlas vnuceného správce nebyl prokázán hned při podání výpovědi, nýbrž až za sporu do vynesení rozsudku prvního soudu.

(Rozh. ze dne 25. září 1929, Rv II 600/29.)

Pronajímatel dal nájemci soudní výpověď z bytu v čase, kdy byl dům pod vnucenou správou. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: Řízení v rozepřích ze smlouvy nájemní a pachtovní jest vázáno zvláštními formálními předpisy. Jednak jest zákonem přesně označen obsah výpovědi soudní a mimosoudní (§§ 562, 565 c. ř. s.), jednak náleží od-

půrci vypovídající strany, by přednesl u soudu veškeré námitky do lhůty § 562 c. ř. s., jinak jsou opožděny. Z těchto ustanovení vysvítá, že výpověď nelze považovati za žalobu, takže změna nebo doplnění výpovědi za řízení o námitkách jest nepřípustná. Mezi stranami jest nesporno, že dům, v němž jest sporný byt, jest pod vnučenou správou. Podle § 111 ex. ř. jest v takovém případě vyhrazeno právo výpovědi vnučenému správci. V projednávaném případě nevysvítá ani ze žádosti o výpověď z bytu ani ze soudní výpovědi na základě této žádosti, že výpověď byla dána jménem nebo z rozkazu vnučeného správce. Z důvodů shora uvedených nelze tento nedostatek dodatečně odstraniti za řízení o námitkách proti této výpovědi.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání dále jednal a znova rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h :

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., nelze upříti oprávnění. Podle § 99 ex. ř. zpraví exekuční soud, jakmile povolí vnučenou správu, majitele nemovitosti o tom, že se má zdržeti všelikého nakládání s užitky exekucí zastíženými a že nesmí se účastniti správy, vedené správcem, proti jeho vůli. Správce nabývá vnučenou správou práva spravovati nemovitost, bráti z ní užitky a výnos a předsebráti právní jednání potřebná k provedení vnučené správy (§ 109 ex. ř.). Na smlouvu nájemní nemá však vnučená správa vlivu (§ 111 ex. ř.). Z toho jest zjevno, že právo, dáti nájemníkovi výpověď v obvyklých termínech výpovědních aneb v mezích ustanovení nájemní smlouvy, přísluší vnučenému správci, tím není však ještě vyloučeno, by výpověď nemohl dáti i majitel domu (dlužník), děje-li se tak za souhlasu vnučeného správce v zájmu vnučené správy. O takový případ tu právě jde. Žalobce vypověděl jako majitel domu, stíženého vnučenou správou, nájemníka, žalovaného, pro neplacení nájemného za souhlasu vnučeného správce. Nevadí, že souhlas vnučeného správce nebyl prokázán hned při podání výpovědi, nýbrž až za sporu, stačí, že se tak stalo před vynešením rozsudku soudu první stolice, takže námitka nedostatku aktivního oprávnění žalobcova ke sporu byla právem prvním soudem zamítnuta. Právní názor odvolacího soudu, že výpověď nelze považovati za žalobu, jest mylným, neboť § 571 druhý odstavec výslovně stanoví, že jest vypovídatele považovati za žalobce, a v motivech k § 560 c. ř. s. se uvádí, že jest o to pečovati, by rozdíl mezi výpovědí a žalobou při ústním jednání byl odstraněn. Odvolacímu soudu nelze tedy dáti za pravdu, pokud upírá žalobci oprávnění k žalobě.

Čís. 9207.

Nejde o výprosu, nýbrž o smlouvu nájemní, přenecháno-li užívání prodejní boudy za pevný plat s tím, že bude uživatel prodávati zboží